

Orde van Dienst B -Morgendienst

Votum

Zegengroet

Lied: Psalm 3:1 en 3

De Tien Woorden

Lied: Psalm 51:1,2,7

Gebed om verlichting door de Heilige Geest

Schriftlezing: 2 Samuel 12:7-15 en 2 Samuel 18:24 tot 19:9

Lied: Psalm 32: 1,2,5

Lezing van de tekst: II Samuel 19:1

Preek: van Kees de Graaf over II Samuel 19:1

Amenlied: Gez. 89:1,4.

Dankzegging en voorbede

Inzameling van de gaven

Lied: L 444

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Cees Fasseur, een bekende historicus, heeft een poosje geleden een boek geschreven over ons koninklijk huis¹. Daarin beschrijft hij hoe de z.g. Greet Hofmans affaire, een gebedsgenezers die veel invloed op onze koningin uitoefende, destijds bijna een constitutionele crisis veroorzaakte; een crisis die het voortbestaan van de monarchie in gevaar bracht. Daaruit blijkt dat staatszaken en privé zaken voor een koningin of een koning niet te scheiden zijn.

Dat geldt hier ook voor David. David heeft a.h.w. twee petten op. Met de ene pet is hij de gezalfde koning. Voorloper van de grote David. Hij wordt geroepen in zijn koningschap de glans te laten zien van de hemelse Koning die straks komen zou. Met de andere pet is hij tegelijk ook vader, vader in het eigen gezin. Ook in die hoedanigheid moet hij een voorbeeld zijn voor zijn kinderen. En als hij privé, als vader, de fout in gaat dan komt ook het koningschap in gevaar. Hier in onze tekst is hij zo terneergeslagen dat zijn verantwoordelijkheden als koning hem niets meer kunnen schelen. Alleen het krachtig ingrijpen van Joab voorkomt op het laatste nippertje een crisis². En dan niet zo maar een crisis. Het scheelde weinig of de weg van David naar Christus was definitief geblokkeerd geweest. Dit als inleiding. Nog een tweede opmerking vooraf:

Voor ons gevoel blijft het altijd de omgekeerde wereld als een kind eerder sterft dan zijn of haar ouders.

Ik weet niet of er hier ouders aanwezig zijn die hebben meegemaakt dat ze plotseling een kind hebben verloren. Die weten hoe diep dat kan ingrijpen in je leven. Vooral als dat kind nog jong was en in de bloei van zijn of haar leven. Dat gemis dat blijft bij je, het blijft een zere plek en er gaat vrijwel geen dag voorbij of je denkt er wel even aan, ook al is het jaren geleden.

Zoiets ingrijpends heeft David meerdere malen moeten meemaken. Dat heeft hem telkens veel verdriet en tranen gekost. Het meest verschrikkelijke was voor hem nog wel de dood van zijn zoon Absalom. Daar was hij werkelijk kapot van. David hield zielsveel van Absalom. Tot wel 8 keer toe horen we die bittere klacht. ‘mijn zoon, mijn zoon, mijn zoon...’. David was ontroostbaar.

Absalom in de kracht van zijn leven. Zo’n heel knappe en innemende man met een prachtige hardos van wie we lezen dat er *‘in heel Israel geen man was die om zijn uiterlijk zo bewonderd werd als Absalom; van voetzool tot kruin was er niets dat hem ontsierde’*.³

Op de vlucht voor de troepen van David raakte hij met zijn weelderige hardos verstrikt in een grote terebint⁴ terwijl zijn muilnier onder hem vandaan reed. Daar hing hij nog levend in de boom. Joab stootte 3 speren in zijn borst en vervolgens werd hij door Joab’s soldaten en wapendragers dood geslagen. Ze wierpen hem in een diep gat en stapelden er een berg grote stenen overheen⁵. Dat was het einde van Absalom.

---

¹ Met als titel: Juliana & Bernhard- Verhaal van een huwelijk (2008)

² 19:8

³ 14:25

⁴ 18:9

⁵ 18:17

En David? Hij had Joab zo indringend gewaarschuwd: *'Treed niet te hard op tegen mijn jongen, tegen Absalom'*⁶. Maar het mocht niet baten. David kon het bericht van de dood van Absalom niet verwerken. Hij kon het niet meer aan. Voor hem hoefde het niet meer. De overwinning, zijn koningschap, alles kon hem gestolen worden. Een siddering voerde door hem heen.

Je hoort wel eens dat wanneer mensen een ernstig ongeluk krijgen dat hun hele levensgeschiedenis aan ze voorbij flitst, als een soort van flashback. Zoiets kon David ook meegemaakt hebben. Hij zag de geschiedenis vanaf zijn afschuwelijke zonde met Batseba en de moord op Uriah en alle gruwelijke gevolgen daarvan voorbij flitsen. En hij weet dat er verband is tussen de dood van Absalom en zijn eigen zondige daden in het verleden.

Als we de diepte van de jammerklacht van David in onze tekst enigszins willen peilen dan moeten we daarom terug naar het begin. Dat begin dat begon al meer dan 10 jaar geleden. Het thema van de preek is:

David's diepe jammerklacht over het verlies van zijn geliefde zoon Absalom.

II Samuel 11 is één van de donkerste bladzijde in het leven van David. De geschiedenis is bekend. David pleegt overspel met Batseba en zij raakt zwanger. Toen het David niet lukte om Uriah, de man van Batseba, voor de vader van het kind door te laten gaan liet hij vervolgens Uriah vermoorden. Overspel en moord. David is diep in de zonde gevallen. Als vader *en* als koning.

Geen wonder dat we lezen dat deze zaak slecht is in de ogen van de HEER⁷. God gaat ingrijpen en stuurt de profeet Natan naar David. En als Natan⁸ hem dan de gelijkenis vertelt van die rijke man die zoveel bezat maar die toch dat éne lammetje dat die arme man bezat steelt, dan zegt David: *'Zo waar de HEER leeft, de man die zoiets doet verdient de dood, viervoudig moet hij het lam vergoeden, omdat hij zich zo harteloos heeft gedragen'*.

En dan volgt het vernietigende oordeel van Natan:

'Die man bent U!!.....Gij zijt die man!!!.....'

En dan volgt het scherpe verwijt van de HEER: 'Alles, alles heb ik jou gegeven David! Ik heb je leven gered uit vele moeilijke situaties:

*'Waarom heb je dan mijn geboden met voeten getreden door iets te doen dat slecht is in mijn ogen? De Hethiet Uriah is door jouw toedoen gedood. Je hebt hem zijn vrouw afgenomen en hem in de strijd tegen de Ammonieten laten vermoorden'*⁹.

En dan volgt het oordeel en dat is niet misselijk:

---

⁶ 18:5

⁷ 11:27

⁸ 12:1 e.v.

⁹ 12:9 e.v.

‘Welnu, voortaan zullen moord en doodslag in je koningshuis om zich heen grijpen, omdat je mij hebt getrotseerd en de vrouw van Uria tot vrouw hebt genomen.

Dit zegt de HEER: Je eigen familie zal een bron van ellende voor je worden. Je zult moeten aanzien dat ik je vrouwen aan een ander geef, aan iemand van je eigen familie. Die zal met je vrouwen slapen op klaarlichte dag.

Jij hebt in het diepste geheim gehandeld, maar ik zal dit laten gebeuren ten overstaan van heel Israël en in het volle daglicht.’

Dan de reactie van David:

‘Ik heb gezondigd tegen de HEER.’

Deze belijdenis is kort en lijkt op het eerste gezicht een beetje een cliché. Op dezelfde manier waarop wij oppervlakkig zeggen ‘sorry’ om daarna weer over te gaan tot de orde van de dag. Toch is dat *niet* zo. Uit Psalm 51, die bij deze gelegenheid door David werd gedicht, blijkt wel degelijk dat David diep berouw had over zijn zonden. Het was een diep berouw door Gods Geest in het hart van David¹⁰ gewerkt. Deze belijdenis kwam dan ook niet zo maar uit de lucht vallen. Uit Psalm 32 mag je afleiden dat meteen al na de zonde David zijn botten weg teerden en zoals het er staat *‘de hand van de Heer zwaar op hem drukte, dag en nacht’¹¹*. De profeet zegt dan ook:

‘De HEER vergeeft u die zonde, u zult niet sterven’.

Dit is werkelijk goed nieuws. Dat zou je hier niet verwachten. Veel eerder zou je die vergeving zo aan het einde van onze tekst verwachten. Als al die hele boel ellende die de profeet hier voorzegt heeft achter de rug is en David helemaal murw geslagen is. Pas dan zou je de profeet verwachten die zegt: ‘David, het is nu wel genoeg geweest, je hebt nu wel straf genoeg gehad, de HEER heeft je zonde vergeven’.

Nee, het prachtige is dat de schuldvergeving altijd *voorop* gaat. Vergeving is nooit afhankelijk van wat wij doen of laten of van onze daden. Dat komt omdat er voor die schuldvergeving betaald *is*. En als ervoor betaald *is* dan is er ook geen sprake meer van straf. *Hij* Jezus droeg de straf voor ons! Dat is pas evangelie!.

Dit wil niet zeggen dat de gevolgen van de zonde uitgewist worden. Dat zegt de profeet ook. Die gevolgen strekken zich uit tot onze tekst, over een periode van meer dan 10 jaar. Maar dan moeten we dat goed zien.

Er tekenen zich in het gedrag van David twee lijnen af:

De eerste lijn is deze: De zonde is vergeven, daar wordt niet meer op terug gekomen maar God gaat in David wel een proces van vernieuwing en verootmoediging op gang brengen. Dat gaat enerzijds een heel pijnlijk proces worden. Maar anderzijds en tegelijk ook een proces waarin David steeds meer groeit in zijn geloof, steeds meer op God gaat vertrouwen en zich overgeeft aan de leiding van God.

Laten we enkele voorbeelden van dat proces van verootmoediging aanstippen:

---

¹⁰ Cf Ps 51: 12

¹¹ Ps 32: 3 en 4

- Absalom grijpt naar de macht en David moet vluchten uit Jeruzalem¹². Vernederd gaat hij dezelfde gang die Jezus en zijn discipelen eeuwen later zouden gaan in de nacht van het verraad op weg naar Getsemane, toen net als David nu, Jezus de beek Kidron overstak¹³. Als David de beek oversteekt ziet hij de ark. Maar hij wil de ark, teken van de aanwezigheid van God, niet met zich meenemen op zijn vlucht. Maar hij zegt in 15:25 e.v. *‘Breng de ark van God terug naar de stad. Als de HEER me gunstig gezind is, zal hij zorgen dat ik terugkeer en de ark terugzie op zijn eigen plaats. Maar als de HEER mij afwijst, dan zal ik me daar bij neerleggen. Hij mag met me doen wat hij het beste vindt.’* Wat een geloofsovergave hier van David!
- Een poosje later¹⁴ verschijnt Simi op het toneel, iemand uit de familie van Saul. Hij bekogelt David en zijn gevolg met stenen. Hij vloekte en schreeuwt tegen David:

‘Maak dat je wegkomt, moordenaar! Stuk ongeluk!. Je hebt je de troon van Saul toegeëigend. Nu wreekt de HEER het bloed van Saul en zijn familie aan jou en geeft hij het koningschap aan Absalom, je zoon. Dat is je verdiende loon, moordenaar die je bent!’

Dat verwijt was buiten alle proporties en als de dienaar van David de kop van Simi er af wil slaan zegt David:

‘Hij vervloekt mij; en wat dan nog? Laat hem maar vloeken, de HEER heeft het hem immers ingegeven. Misschien merkt de HEER mijn ellende op en vergoedt hij me later de vervloeking van vandaag.’ Zie je, in alles wat David overkomt ziet hij de hand van de Heer. Maar er is ook nog een tweede lijn zichtbaar in het gedrag van David:

De tweede lijn die zich aftekent is dat zonde van David –overspel en moord – ervoor zorgt dat David een ambivalente, halfslachtige houding aanneemt als dezelfde dingen, incest, verkrachting, broedermoord, zich in eigen familie voordoen. Hij heeft ‘te veel boter op zijn hoofd’ om daadkrachtig te kunnen optreden tegen het kwaad in eigen familie. Hij wil ongetwijfeld wel optreden, maar toch komt het er niet van.

Laten we eens gaan kijken hoe die ambivalente, halfslachtige houding van David een kettingreactie van geweld op gang gaat brengen:

- Een verschrikkelijk drama. De oudste zoon van David, Amnon wordt “verliefd” op zijn halfzuster Tamar¹⁵. Onder valse voorwendsels lokt hij haar naar zich toe. Hij overweldigt, onteert en verkracht de niets vermoedende Tamar op een brute manier en zet haar, wanneer hij zijn lusten heeft gekoeld, als een stuk oud vuil buiten de deur. Haar leven, haar toekomst in een paar minuten verwoest en voorgoed beschadigd. En de reactie van vader David? We lezen alleen dat hij woedend werd toen hij het hoorde¹⁶. Geen bestraffing, geen corrigerend gesprek, niets van dat alles. Geen troostend woord voor Tamar.
- Maar Absalom is het niet ontgaan. Hij haat Amnon diep voor wat hij zijn zuster heeft aangedaan. Aanvankelijk laat hij niets merken maar van binnen kookt hij van haat en

¹² 15:13 e.v.

¹³ Zie Joh. 18:1

¹⁴ 16:5 e.v.

¹⁵ 13:1 e.v.

¹⁶ 13:21

woede en zint hij op wraak. Hij gaat het recht eigen recht in handen nemen. Van zijn vader heeft hij kennelijk geen recht te verwachten.

- Twee jaar later is het zover. Absalom organiseert een schapenscheerderfeest¹⁷ en nodigt de zonen van de koning uit. Amnon is er ook bij. Absalom geeft instructies aan zijn dienaren: zodra Amnon zich een stuk in de kraag gedronken heeft slaan jullie hem dood. En zo gebeurde het ook. Broedermoord. De dood van Amnon heeft David diep geraakt. Hij schreeuwt het uit van verdriet. Maar *doet* verder niets.
- En Absalom? Hij maakt zich uit de voeten en vlucht naar het geboorteland van zijn moeder, naar Gesur waar hij drie jaar in ballingschap gaat¹⁸. David rouwt maar blijft de confrontatie met Absalom voor zich uit schuiven. Hij weet dat Absalom des doods schuldig is en dat hij als *koning* het recht moet handhaven, ook tegenover zijn eigen vlees en bloed. Nu hij de misdaad van Amnon door de vingers had gezien, staat hij zwak t.o.v. Absalom. Daar komt nog bij dat hij als *vader* zo verzot was op zijn zoon en dat hij de gedachte om nu een tweede zoon te moeten verliezen absoluut niet kan verdragen. Dat blijkt wel als we lezen dat het hart van David kwijnde van verlangen naar Absalom¹⁹.
- Joab die merkt dit en die ziet ook het belang van het volk en de dynastie. Absalom die hij als de vermoedelijke troonopvolger van David ziet, kan in zijn ogen niet met zijn vader onverzoend blijven. Hij krijgt het voor elkaar om langs een omweg²⁰ David zo ver te krijgen dat hij de terugkeer van Absalom naar Jeruzalem accepteert.
- Als dan Absalom is teruggekeerd dan gaat David nog steeds de confrontatie uit de weg; hij wil Absalom niet ontvangen²¹. Na twee jaar gaat Absalom zelf de knoop doorhakken. Hij wil niet in deze vernederende positie blijven. Hij dwingt Joab min of meer een audiëntie bij de koning aan te vragen. Uit de woorden van Absalom '*Als mij iets te verwijten valt, laat me dan ter dood brengen*²²' blijkt dat hij vindt dat hij in zijn recht staat en hem niets te verwijten valt. Spijt? Ho maar....
- Uiteindelijk gaat de koning over stag. Absalom mag komen. '*Absalom knielde voor de koning en boog diep voorover, en de koning kuste hem*'. Je krijgt het gevoel dat het bij plichtplegingen blijft. Er wordt geen schuld beleden. Er wordt niets uitgepraat. Zand erover. Maar dat kan niet en dat mag niet!. David had als *vader* hier het initiatief moeten nemen!.

---

¹⁷ 13:23 e.v.

¹⁸ 13:37,38

¹⁹ Hier volg ik in 13:39 de NBG die vertaalt: 'Toen kwijnde koning David van verlangen naar Absalom' en ook in 14:1 'Joab bemerkte dat het hart van de koning naar David uitging'. De SV heeft hier resp.: 'Toen verlangde de ziel van den Koning David zeer om naar Absalom uit te trekken' en 14:1 "dat het hart des konings over Absalom was'. De NBV heeft een andere vertaling die mij minder bij het verband lijkt te passen: 13:39 'koning David vatte het plan op om tegen Absalom ten strijde te trekken' en in 14:1 'dat de koning Absalom vijandig gezind was. Als argument vóór de NBV zou kunnen gelden de vermelding 'Koning David'; d.w.z. zeggen David wilde als koning, als rechter, wel recht doen en de strijd aanbinden met Absalom maar zijn vaderlijke gevoelens en zijn eigen verleden verhinderden hem dat te doen. In de preek ga ik op deze details niet in, anders zou deze preek te lang worden.

²⁰ 14:4 e.v. Joab stuurt een vrouw uit Tekoa naar David toe. Zij weet David door het vertellen van een geschiedenis die enigszins op die van Absalom lijkt zover te krijgen dat David bereid is aan het verzoek van Joab te voldoen.

²¹ 14:24

²² 14:32

- Wij kunnen als ouders bij de opvoeding van onze kinderen veel fouten maken, dingen die soms faliekant verkeerd zijn en diepe sporen kunnen nalaten bij de kinderen.. Als wij met onze kinderen als vader en als moeder in het reine willen komen dan moeten we beginnen met ons *kwetsbaar* te durven opstellen. Eerlijk onze fouten toegeven. Dat lijkt zwak maar dat is het niet, het is juist is de Koninklijke weg. Die weg had David als *vader* moeten bewandelen en juist daarin zou zijn gedrag *koninklijk* zijn geweest. En vanuit die houding had hij *vervolgens* Absalom moeten aanspreken. Je kwetsbaar durven opstellen tast je gezag heus niet aan, integendeel. Maar nu gebeurt niets van dat alles. De kwestie blijft onbesproken en onbeleden. En dat heeft heel kwalijke gevolgen.
- Want de wrok tegen David en de minachting vanwege het slappe optreden van David zijn hierdoor niet verdwenen uit het hart van Absalom. Integendeel. Juist hierdoor komt iets wat al stiekem in het hart van Absalom sluimert tot ontkieming. Voor zo'n slapjanus van een vader heeft hij geen respect. Niet als vader, niet als koning en ook niet als rechter. Moet hij nu koning en rechter zijn? Hij zou het wel eens beter gaan doen! En hiermede komt Absalom op rampkoers te liggen naar wat hem uiteindelijk naar de dood zal voeren.

Absalom gaat een staatsgreep voorbereiden en uitvoeren²³. Een staatsgreep nota bene tegen zijn eigen vader!. Dat doet hij handig. Eerst door zich een Koninklijke status aan te meten. Hij laat een wagen maken en schaft paarden aan en neemt een escorte van vijftig man in dienst. En dan gaat hij een charme offensief inzetten. Hij wil zoveel mogelijk mensen achter zich zien te krijgen. Dat doet hij door twijfel te zaaien over de onpartijdigheid van David als rechter. Als een echte populist weet hij altijd op het juiste moment de dingen te zeggen die 'men' graag hoort: 'Hoor eens, ook al hebt u volkomen gelijk, bij de koning zult u geen gehoor vinden'. ...Absalom houdt van mensen, hij omhelst ze en spreekt ze naar de mond. Zo palmde hij het hele volk van Israel in. Dat ging zo vier jaar door. En David? Hij laat het gebeuren.

Ook als Absalom de beslissende stap gaat zetten. Onder valse voorwendsels en met goedkeuring van de koning vertrekt hij naar Hebron en laat zich daar tot koning uitroepen²⁴. Als ook Achitofel²⁵, de raadsman van David, zijn zijde kiest kan niets Absalom nu nog tegenhouden. Achitofel aan je kant hebben betekent in de ogen van David *en* Absalom net zoiets als God zelf aan je kant hebben²⁶. En David?. Hij slaat op de vlucht en verlaat Jeruzalem²⁷.

Als Absalom Jeruzalem is binnen getrokken gaat hij de laatste stap zetten in de vernedering van David. Precies zoals de profeet Natan voorzegt had. Hij gaat het harem van zijn vader overnemen. Op het duivelse advies van Achitofel laat hij een tent op het dak van het paleis neerzetten en gaat op klaarlichte dag naar bed met de bijvrouwen van zijn vader²⁸. Naar oosterse begrippen onttron je daarmee iemand en laat je publiek zien dat de troon jou nu toekomt. Alle twijfelaars zullen daardoor moed vatten en jou gaan steunen. God aan mijn zijde en het volk aan mijn zijde. Absalom is er echt in gaan geloven.

---

²³ 15:1 e.v.

²⁴ 15:10

²⁵ 15:12

²⁶ 16:23

²⁸ 16:21,22

Alles lijkt nu de goede kant op te gaan voor Absalom. Hij stelt een krijgsplan op om David achterna te zetten en te doden. Maar met één ding rekent hij niet. Dat God ingrijpt. Het gebed van David wordt verhoord. Absalom verwerpt het krijgsplan van Achitofel omdat de HEER Absalom te gronde wilde richten²⁹.

En zo is het ook gebeurd. Het komt tot een treffen in de bossen van Efraim³⁰ en het leger van Absalom wordt verslagen. Een triest einde voor Absalom. Hij die voor zichzelf een gedenkteken had laten oprichten³¹ krijgt nu de begrafenis van een hond.

Maar waarom nu die wanhoopskreet van David? Als je nu het hele verleden zoals we dat getekend hebben erbij betreft dan heeft deze kreet iets in zich alsof David zegt: ‘Mijn zoon Absalom, mijn zoon.. die ik zo intens lief heb. Die ik zo bewonder. Hoe schoon was jij, hoe innemend van karakter, ik was heimelijk zo trots op je, ik zag zoveel mooie dingen die ik zelf van de Heer had ontvangen in jou terug mijn zoon. En nu, nu ben je dood. Was ik maar dood in plaatst van jij!. Want ik heb vergeving ontvangen voor mijn zonde en daarom kan ik sterven³² en naar de HEER toegaan. Maar jij? Kan jij sterven? Jij sloeg je broer dood. Jij stond op tegen mij, de gezalfde van de HEER. Ik ben zo bang dat jij niet kunt verschijnen voor de Heer. Ik ben zo bang dat jij verloren zult gaan. Had ik maar op tijd met je gesproken, had ik maar mijn zonden ook in jou richting beleden toen het nog kon. Was ik maar in jou plaats gestorven dan zou jij nog tijd en ruimte hebben voor bekering’.

Begrijpen we nu iets van die worsteling van David? Begrijpt u nu iets van de pijn die ouders voelen als een kind van hen plotseling uit het leven wordt weggerukt?. Dat is al zo pijnlijk. Maar als dat kind nu ook nog eens gebroken heeft met het geloof? Dat het daar niets meer van weten wil. Dan is dat nog het aller ergste. Dan wijs je al snel met de vinger naar jezelf. Dat kan terecht zijn. Als je willens en wetens nalatig bent geweest. Als je eigen fouten en zonden niet hebt willen belijden. Maar soms is het ook *niet* terecht. Je hebt zelf *wel* altijd dicht bij de HEER geleefd en het je kinderen voor gehouden en voor geleefd, ook al ging dat gepaard met veel zonde en zwakheid en gebreken. Je hebt geen garantie dat je kinderen je zullen volgen in het geloof.

Ook al was zijn val voorspeld, Absalom koos uiteindelijk zelf en bleef voor die keuze verantwoordelijk. Wij kunnen niet kiezen voor onze kinderen. Maar we hoeven en we mogen ook geen eindoordeel over hen uitspreken. Het laatste oordeel is aan God zelf die oneindig rechtvaardig *en* barmhartig is. We weten niet of Absalom nog tot God geroepen heeft om vergeving toen hij daar in die boom hing, of wat zijn laatste gedachten waren. De Bijbel spreekt zich er niet over uit.

David *en* wij kunnen tot de conclusie komen: ‘We hebben er niets van gebakken, ik voel me schuldig’. Maar dan is daar gelukkig het troost woord van de apostel Johannes³³ dat zegt : ‘*En zelfs als ons hart ons aanklaagt, God is groter dan ons hart*’. Hij weet alle dingen, Hij kan alles overzien, oneindig veel beter dan wij het ooit kunnen. Dat mag troost bieden.

---

²⁹ 17:14

³⁰ 18:6

³¹ 18:18

³² Dat blijkt uit 12:21

³³ I Joh. 3:20

Maar er is nóg meer troost. En dat tenslotte. David *kon* dat niet: sterven in de plaats van Absalom³⁴. David besepte dat op dat moment niet maar wij mogen in die woorden: ‘*was ik maar dood in plaats van jij*’ indirect de roep lezen naar de grote Zoon van David, Jezus Christus. Christus *kon wel* in onze plaats sterven en Hij *heeft* het ook gedaan!.

David moest vluchten voor Absalom en ging de weg van de vernedering, maar hij deed dat *als zondaar*. Maar Jezus ging de weg van de vernedering als *onschuldige*, als *rechtvaardige*. Hij nam in onze plaats onze zonden op zich, tot in diepste vernedering en angst en pijn van de hel: ‘*Mijn God, mijn God waarom.....*’ En legde daarmee de rechtsbasis onder de voortzetting van de dynastie van David. En kocht ons ook daarmee vrij. Halleluja!.

Het volgende wil ik u als overweging meegeven. Het zijn woorden van de apostel Jacobus³⁵: ‘*Beken elkaar uw zonden*’. Wacht daar niet mee tot op je sterfbed maar doe het nu. Dat is de Koninklijke weg. Dan maak je schoon schip en sta je sterk in de strijd tegen de zonde en zal God je voet voor uitglijden behoeden.

Amen.

---

³⁴ Dat blijkt ook uit Ps 49:8,9

³⁵ Jac. 5:16